

MIRADES I MURMURIS

La veritat és que no sé quan va començar. No recordo el dia que vaig perdre el control de la meva vida. El dia que tot va canviar.

Ara faria un any que vaig començar primer de batxillerat al Sant Esteve. Una mocosa, era. Canviava d'institut. Un entorn nou. El primer dia, com tots, va ser dur, no coneixia ningú. A més, sempre he sigut poc sociable. No era precisament la típica adolescent popular, ans al contrari. Sempre m'havia considerat invisible, inexistent, insignificant, un individu aïllat.

Tenia una família feliç; els considerava els meus millors amics. Van començar a anar mal dades quan el pare va recaure. Es passava el dia a la clínica i la mare havia de fer mans i mànigues per mantenir la nostra petita família.

El curs continuava igual, fins aquell dia que vaig començar a percebre mirades penetrants i a sentir murmurs. Tipa dels comentaris, vaig arribar a casa i em vaig plantar davant del mirall. No sé què hi volia trobar, què volia entendre. Només em limitava a buscar el problema. Però allò va esdevenir un hàbit i, de mica en mica, l'obsessió es va apoderar de mi i dels meus pensaments. Vaig arribar a la conclusió que el problema era el meu físic, la meva aparença. Havia de reconèixer que no estava precisament com les models de Victoria's Secret. Al principi m'ho vaig prendre com una ximpleria, com un joc. Però passaven les setmanes i aquella rutina estúpida es repetia. I, quasi sense adonar-me'n, vaig començar a controlar el que menjava i, progressivament, vaig aïllar-me encara més i vaig començar a empescar-me excuses per no anar a l'escola. Tenia por que em jutgessin. Reclosa a casa, menjava el mínim possible. Al cap de dues setmanes de dieta restrictiva, els resultats eren escassos i l'ansietat se m'escampava pel cos com un bacteri indestructible. Sempre recordaré un dia en concret, en un dels meus viatges al lavabo, per comprovar la meva massa corporal. En mirar-me directament al mirall, vaig tenir un pensament funest. Era una manera fàcil i ràpida de posar fi al meu problema. La veritat és que no tenia gaires amics i, a part de la meva família, no hi hauria gaires afectats. Les llàgrimes em regalimaven per les galtes i, tota decidida a ofegar-me a la banyera o a tirar-me pel balcó, no vaig ser-ne capaç. La por va ser més forta que jo.

El pensament es va esvaïr en veure que m'aprimava. Començava a assolir una part de la fita, però encara no n'estava satisfeta. Com a últim recurs, vaig començar a comptar les calories de cada aliment que la mare em feia ingerir. El meu únic objectiu era intentar-les reduir al màxim. El que no vaig preveure van ser les conseqüències. En aquell moment només pensava que aquelles baixades de sucre eren causades per un canvi de rutina, que ja

m'hi acostumaria, i ho vaig passar per alt.

Transcorrien les setmanes i el meu estat empitjorava. La pell seca. Aquella capa de pèl fina. La pigmentació groga a les mans. Les ungles trencadisses. La mare estava tan ocupada que no s'adonava de res; només havia vist que m'havia aprimat una mica, però, segons ella, res d'excepcional. Al cap de poc, en una visita rutinària al metge, em van diagnosticar anorèxia nerviosa restrictiva. En aquell moment trobava injust que pel simple fet de baixar de pes per veure'm millor m'hagués de podrir en un hospital. Aquell va ser el punt final de la meva vida. Vaig intentar fer veure davant la mare que menjava, que aquella malaltia havia sortit del meu ésser, que me n'havia deslliurat. Realment jo ho intentava, però només de veure el plat, tots els meus sentits es resistien a fer la primera queixalada. Tenia aquell estúpid sentiment que em matava per dins en el moment que intentava menjar un simple bocí de pa. El meu esforç va ser en va, ja que una setmana després del diagnòstic vaig ingressar a l'hospital, sense més remei. L'única part positiva: no haver de tornar a l'institut. No hauria de tornar a aguantar els comentaris i les mirades dels companys.

La rutina del centre era sempre idèntica: llevar-me, fer veure que esmorzava, anar a classes inútils per no perdre temari, tornar a menjar, avorrir-me a l'habitació i, per últim, el sopar. A més, havia de complir un seguit de normes, tenia absolutament prohibit l'exercici físic, tampoc podia aixecar-me de la taula sense haver-me acabat tot el que tenia al plat i, per acabar-ho de rematar, cada dia em sotmetien a controls rutinaris. El metge em mesurava i pesava, però, afortunadament, la bàscula em continuava fent costat. Al cap de només dues setmanes ja sabia com alliberar-me de tots els àpats.

Un, dos i tres mesos, però jo no millorava. Durant aquell període ja havia aconseguit quasi el meu objectiu. Deien que la meva vida començava a perillar. Ja no tenia ni la regla. Els experts no sabien quin tractament aconsellar-me; simplement, em moria. La malaltia em consumia lentament, gram a gram. En qualsevol moment, algun òrgan em podia fallar per falta d'energia o em podia trencar un os de la manera més estúpida. Eren pràcticament de vidre. Tota la família estava devastada; la mare intentava no plorar davant meu, però en el fons jo ho sabia. No va ser fins aquell límit que vaig entendre que estava malalta. Però ja era massa tard. Els danys al meu organisme eren irreversibles. Només m'esperava la mort. Afortunadament, el pare ja estava recuperat i tots dos van poder passar molt de temps amb mi a l'habitació. Miràvem pel·lícules i xerràvem, però en aquell moment l'únic que realment importava era passar el màxim de temps junts.

Durant els meus últims dies de vida, vaig estar reflexionant sobre el que m'havia portat fins allà, el que m'havia conduït a aquell extrem. No sé fins a quin punt la societat és

conscient que cada comentari, rialla, mirada que fem, per insignificant que sembli, pot provocar malestar a una altra persona. Tampoc entenem que tenir al capdavant de les marques models, entre cometes, *perfectes*, pot afectar una personalitat adolescent encara en formació.

L'última setmana va ser intensa. La mare sempre hi era: és una dona forta. L'únic que jo desitjava era el seu bé. Crec que fins a l'últim instant va alimentar la petita esperança que em recuperaria. Jo intentava parlar amb ella sobre el que passaria quan jo no hi fos —fins i tot el que volia que fessin en el meu enterrament—, però ella s'hi negava: volia aferrar-se a la idea que jo continuaria amb ella durant molts anys més. Però el dia va arribar i en el meu últim sospir només vaig poder xiuxiuejar dues paraules a cau d'orella dels pares: «Us estimo». Segons l'autòpsia, va ser una aturada cardíaca, el cor em va fallar. El meu cos exsangüe va deixar de respirar. Estava morta.